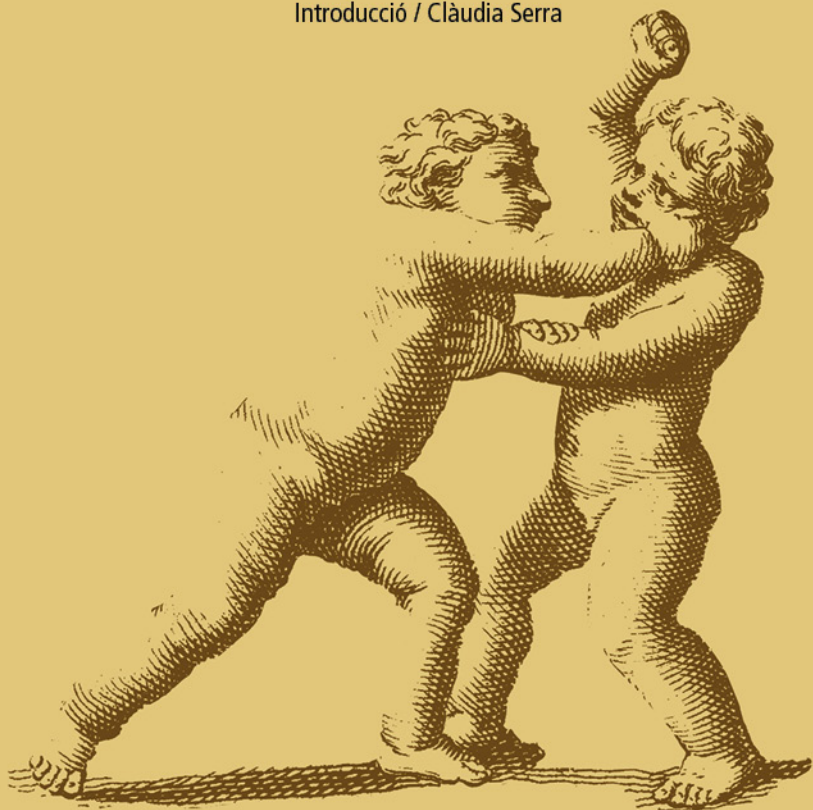


# Carn humana

**Josep Julien**

Introducció / Clàudia Serra



**TEATRE**  
**bromera**

Premi de Teatre Palanca i Roca - Ciutat d'Alzira

*(L'acció gradual de la llum ens presenta al RAMON, trenta i tants. Dorm al sofà del menjador. Passa un temps. Obre els ulls. Ell també ens ha vist.)*

RAMON. Bona nit.

Aquesta història va del meu fill.

D'un nen de cinc anys, va.

I de la seva mare.

I de mi, és clar. També va una mica de mi.

És una historia, per entendre'ns, familiar.

Us poso en context.

La Màrcia és a punt d'arribar, ha sortit un moment.

Està nerviosa. Tots dos ho estem.

Tots tres.

El nen, el Mirko, és a la seva habitació.

O al lavabo.

No n'estic segur.

Hem estat llegint contes. Ell i jo. Còmics. Per relaxar-nos.

*Tintín, La patrulla canina, Superman...*

Tots aquests.

Però costa. Li costa trencar el son.

Li costa.

Avui ha anat a una festa d'aniversari. Una festa infantil.

Amb sa mare.

I ara està una mica esverat.  
És normal.  
Jo, en canvi, soc aquí, al sofà.  
Jo, festes no.  
Jo, aquí.  
Estic cansat, jo.  
Com cansat.  
I m'he adormit.  
Al final m'he adormit. Ja m'heu vist.  
De cop. Com un gos, sabeu?  
Amb aquella cosa instantània d'adormir-se que tenen  
els gossos.  
Gossos. Saben caure dins el son. Deixar-s'hi caure.  
Hi cauen. Com pedres.  
Com pedres que algú llencés a un llac d'aigua quieta  
i negra.  
Xof.  
Fan enveja.  
En fi.  
Que m'he quedat fregit. Amb la boca oberta.  
Bavejant.  
És que estic una mica cansat. Fa bastant ja que estic  
una mica cansat.  
Una mica cansat.  
Aquí, escarxofat. Davant vostre.  
Inconscient.  
Quina vergonya.  
Dec fer coseta, oi? Angúnia.  
És igual.

Ara arribarà la Màrcia i em despertarà.  
Tenim un problema, la Màrcia i jo.  
Més d'un. Tenim més d'un problema.  
Més d'un, més d'un.  
Problemes grossos.  
Formigues, per exemple. Tenim formigues. Només  
per posar un exemple.  
A casa.  
Una plaga.  
A la cuina, al menjador, a les habitacions... No sé  
d'on surten.  
Una autèntica plaga. Formigues.  
Costen d'exterminar, sabeu? Molt.  
S'han de fer servir tots aquells productes.  
Són dures. Supervivents.  
No ens agraden aquells productes.  
Piretroides, Milanasoides, Cyrcotroides...  
Tòxics.  
I després, l'altra.  
Després hi ha l'altra cosa.  
L'altre problema.  
El problema gros.  
És amb el nen. Passa una cosa amb el nen.  
Una cosa que no s'entén.  
No. No s'acaba d'entendre.  
Ara ve la Màrcia.  
Ara vindrà.  
I ho entendreu.  
Però mentrestant, mentre no arriba, jo dormo.

Aprofito.

És queestic una mica cansat. El que està passant cansa.

Amb el nen, el que està passant amb el nen.

Una mica.

Sí.

M'he assegut.

Els ulls em coïen, els he tancat un moment i...

Bum.

De cap. De cop.

Una pedrada.

*(Entra la MÀRCIA, mateixa edat. Li toca l'espatlla al noi per a despertar-lo. Ell interromp el relat de cop.)*

MÀRCIA. Ramon, desperta't. Hem de parlar.

RAMON. Mmm?

MÀRCIA. Ramon.

RAMON. Hola, Màrcia.

MÀRCIA. M'has sentit?

RAMON. Sí. No. És que... Em dec haver adormit.

MÀRCIA. M'has sentit o no?

RAMON. Somniava. Crec.

MÀRCIA. Hem de parlar.

RAMON. Parlar. Entesos. Puc demanar-te una cosa abans, només?

MÀRCIA. Què?

RAMON. Però no t'enfadis.

MÀRCIA. Qui s'enfada?

RAMON. No et mosseguis les ungles.

MÀRCIA. Va, deixa'm estar. Se n'ha de parlar et dic, Ramon. Ara ja sí.

RAMON. Fes-ho per mi. Te les mossegues i fas aquesta cara.

MÀRCIA. Quina cara?

RAMON. Aquesta. És igual. Ho sento. Hola, amor.

MÀRCIA. T'havies adormit, oi Ramon?

RAMON. Sí. Somniava i tot. Parlar de què?

MÀRCIA. Centra't, Ramon.

RAMON. De màscara balinesa. Cara com de màscara ritual balinesa. Una màscara desoladora. Te'n recordes de Bali?

MÀRCIA. Ramon, centra't. T'ho demano.

RAMON. Em centro, em centro. Saps qui era la Venus de Milo, tu?

MÀRCIA. De Milo? És clar que ho sé. Per què m'ho preguntes?

RAMON. Perquè va començar com tu.

MÀRCIA. Com jo?

RAMON. Com tu, com tu.

MÀRCIA. Com?

RAMON. Mossegant-se les ungles.

MÀRCIA. No fa gràcia. Ho sento. No fas gràcia.

RAMON. D'acord.

MÀRCIA. Va. Hem de parlar, et dic. S'ha de parlar. Se n'ha de parlar, Ramon, i com més aviat millor.

RAMON. Però parlar de què? Què tens ara, Màrcia?

MÀRCIA. Què tinc? Molt bona aquesta. Què tinc. Aviam, Ramon. Saps on he estat aquesta tarda? On hem estat el nen i jo aquesta tarda? Ho saps?

RAMON. Sí. Màrcia...

MÀRCIA. A la festa d'aniversari de l'ucraïnès del Bernat i la Lluïsa hem estat. Ha fet quatre anys ja. Et situes una mica, ara?

RAMON. Em situo. Sé on heu estat. Quin seria el tema?

MÀRCIA. El tema? El tema. Fliparàs amb el tema. El tema és... preparat, eh. Estàs preparat?

RAMON. No ho crec, la veritat.

MÀRCIA. La Nocilla.

RAMON. La Nocilla?

MÀRCIA. La Nocilla, la Nocilla. La Nocilla és el tema.

*(Escoltem la veu d'un nen de no més de cinc anys. Crida, presumiblement des del lavabo.)*

NEN. No puuuuuuc!

MÀRCIA. *(També cridant.)* És igual, rei. Ves fent.

NEN. És que no em suuurt!

MÀRCIA. Ves fent, et dic! Quan estiguis ens ho dius, eh.

*(La MÀRCIA localitza de sobte alguna cosa al sofà. Obre molt els ulls. Després colpeja amb la mà oberta un dels coixins.)*

MÀRCIA. Formigues. No puc, eh. És que no puc.

RAMON. Són dures. Supervivents.

MÀRCIA. L'enemic.

RAMON. La Nocilla? No et pillo. Com li va, per cert, a l'ucraïnès del Bernat i la Lluïsa? Encarà pinta quadres?

MÀRCIA. Nocilla, Ramon. Nocilla per tot arreu.

RAMON. Però què cony es pensen aquest parell? Que és així de fàcil que et surti un... jo que sé... un Caravaggio? La xinesa del Marc i la Lola també pintava coses, oi? I mira com va acabar. Pobre canalla. O l'etíop del Xavier i l'Albert, un altre artista. Pobrets.

MÀRCIA. Hi havia Nocilla d'aquella per tot arreu. De cop. No m'ho podia creure.

RAMON. I el nepalès de la Laura i l'Anselm, què? Quina estafa, per favor! He expectorat coses més plenes de vida que el nepalès de la Laura i l'Anselm.

MÀRCIA. Ramon.

RAMON. Perdona, sí... Què em deies de la Nocilla? Què dius que passa amb la Nocilla?

MÀRCIA. Què passa? Passa que ho ha tornat a fer, Ramon. Ha tornat a passar. Això passa.

RAMON. No.

MÀRCIA. Sí.

RAMON. Ha tornat a passar?

MÀRCIA. Ho ha tornat a fer, sí. I preparat, eh, aquesta vegada és definitiu.

RAMON. Però... amb la Nocilla ha passat?

MÀRCIA. Amb la Nocilla, dius? Un pot. Un. És que... Hem de parlar. Ens hem de centrar.

RAMON. Ho ha tornat a fer? A la festa de l'ucraïnès del Bernat i la Lluïsa?



MÀRCIA. Escolta'm. Un pot. El Bernat i la Lluïsa només han pillat un pot. Que també al final dius... no ho sé, dius... tinc la vaga impressió que necessitaràs alguna cosa més que un collons de pot de Nocilla, Bernat, rei. Més de vint criatures i un pot. És que... Un!

RAMON. És que no sé si t'acabo de seguir, ho sento.

MÀRCIA. No em segueixes perquè el tema no és aquest, el tema és un altre.

RAMON. Què vols dir el tema?

MÀRCIA. Ramon, collons. El tema.

RAMON. Explica't, per favor.

MÀRCIA. De cop hi havia Nocilla d'aquella per tot arreu.

RAMON. Per tot arreu? No t'entenc.

MÀRCIA. Doncs escolta'm i m'entendràs. Això d'avui, això que ha passat avui és un... tema... no ho sé, és un... és tot un... tema, Ramon.

RAMON. És tot un tema?

MÀRCIA. Doncs sí. És un tema el que ha passat amb el cony de Nocilla, i tant que ho és, és un tema, ho sento però és un tema. Ens agradi o no. Un tema a més a més una mica... No ho sé... Que resulta una mica...

RAMON. Una mica què, Màrcia?

MÀRCIA. Definitiu. Una mica definitiu.

RAMON. Ves a la merda.

MÀRCIA. Ves-hi tu.

RAMON. Definitiu. És que...

MÀRCIA. Què? És que què? No va ser prou definitiu el que va passar l'altre dia a la consulta del doctor Casaprima? Com va parlar a aquell altre nen, com

el tocava? No va ser definitiu, allò? No va et semblar prou definitiu el dia que va salvar la russa del Carles i la Su d'ofegar-se a la piscina? Va caminar sobre les aigües d'aquella piscina, Ramon! No et va resultar superdefinitiu a tu, allò? Només té cinc anys, eh, Ramon. Cinc. A mi, ja em perdonaràs, eh, però a mi tot això em resulta definitiu de l'hòstia a mi. De l'hòstia. Ja són massa coses, Ramon. I el dia que va fer ploure què?

RAMON. No va fer ploure.

MÀRCIA. És que ets... Va ploure o no va ploure al final?

RAMON. No va caminar per sobre l'aigua, Màrcia, no exactament. I la russa del Carles i la Su no s'estava ofegant.

MÀRCIA. Però va ploure o no va ploure?

RAMON. Pfff..

MÀRCIA. Va ploure o no va ploure?

RAMON. Quatre gotes.

MÀRCIA. Ves a la merda.

RAMON. Ves-hi tu.

*(Pausa.)*

RAMON. Mira. Una altra.

MÀRCIA. Una altra què?

RAMON. Una altra formiga, una de sola.

MÀRCIA. Les odio.

RAMON. Deu ser una exploradora. O s'ha despistat de la fila.

MÀRCIA. Les odio tant.

RAMON. La fila grossa és a la cuina. Surten de la cuina.

MÀRCIA. Acabaré amb elles. Una per una si cal. T'ho juro. Encara que sigui l'última cosa que faci.

RAMON. Una per una?

(Pausa.)

MÀRCIA. Ramon.

RAMON. Màrcia.

MÀRCIA. Puc fer-te només una pregunta?

RAMON. Ja me l'estàs fent, no?

MÀRCIA. Una pregunta només et faré.

RAMON. Deixa'm descansar, va. Mossega't les ungles una estona, si vols.

MÀRCIA. Va, per favor. Podem parlar de les coses o no podem parlar de les coses?

RAMON. Les coses...

MÀRCIA. Puc fer-te una pregunta?

RAMON. No. Millor que no.

MÀRCIA. Ramon.

RAMON. Pfff.

MÀRCIA. Després et deixaré en pau.

(Pausa.)

RAMON. Diques, va.

MÀRCIA. Amb el cor a la mà. Quants pots de Nocilla creus que poden fer falta per perpetrar una *birthday party* com la del Bernat i la Lluïsa d'aquesta tarda?

RAMON. No ho sé. No soc expert en festes infantils, ja ho saps, però...

MÀRCIA. Vint-i-cinc nens, tots autèntics cafres, calcula. Vint-i-cinc, eh.

RAMON. Tres?

MÀRCIA. Tres? Va, home, va.

RAMON. Set?

MÀRCIA. Set. Ara t'escolto. Posem per cas que amb set, mal que bé, ho poguéssim gestionar. Molt bé. Total. Arribo. Arribem. Tard. Arribem tard. Una hora i mitja tard arribem i ens trobem a tot déu paranoic, que si no hi ha Nocilla i que si és diumenge i no podem anar enlloc a comprar-ne. Els cafres estan fatal, tots amb els ulls injectats en sang, de pal a pal com autèntics *serial killers* i amenaçant amb aquelles llesques de pa Bimbo buides a les mans com si fossin, no ho sé... granades de mà? I no m'estranya, saps? No, no m'estranya ni un pèl. Dos i dos són quatre, amor meu, sí, desgraciadament dos i dos encara són quatre i al collons de *party* del Bernat i la Lluïsa el noranta per cent dels convidats porta un pedal de Coca-Cola del quinze. Perquè aquesta n'és una altra, notícia bomba, han comprat Coca-Cola amb cafeïna. Amb cafeïna! Aquesta n'és una altra.

RAMON. S'ha de ser burro també.

MÀRCIA. Aquesta n'és una altra. Més burros que fets d'encàrrec semblen aquest parell.

RAMON. Idiotes una mica, sí. Imbecils, amb carinyo, eh.

MÀRCIA. Cretins. Pobrets.